

[Pia Kjærsgaard]

på en så kluntet og uelegant måde, at socialrådgiverne derude i virkelighedens verden overhovedet ikke kunne finde ud af, hvad der var hoved og hale, hvad der var nyt, og hvad der var gammelt, og det var utrolig tidkrævende. Socialministeren måtte da også love aldrig at være så ufiks mere.

Man håber, står der også i redegørelsen, at Socialministeriets lov om kontanthjælp efter faste takster vil afkorte ekspeditionstiderne og ventetiderne fremover, men man glemmer at nævne, at den dag i dag aner socialrådgiverne ikke, hvordan de skal administrere de nye regler, og hvad det hele går ud på, og at der faktisk i øjeblikket er totalt kaos på området.

Der står i selve redegørelsen ikke meget om skat, og det er måske med vilje, efter at en skatteinspektør havde mod og mandshjerter nok til at indrømme, at den danske skatteyder måtte være robust. Informationen til befolkningen med hensyn til den nye skatlovgivning lader meget tilbage at ønske. Faktisk er der meget få, der kan finde ud af, hvad det hele går ud på.

Arbejdsministeriets langsigtede planlægningsforsøg med den såkaldte pejlingsrapport endte så ynkeligt, at ministeren har gjort sig meget store anstrengelser for at bortforklare og tage afstand fra rapporten. Ministeren siger, at den sprogligt ikke er formuleret med henblik på offentliggørelse, men vi, der har læst den, mener faktisk, at den afspejler den borgerlige regerings holdning til de svage grupper på arbejdsmarkedet godt nok, men at tingene siges ligeud, uden arbejdsministerens sædvanlige, mere elegante omsvøb.

Endvidere er der blevet talt meget om uddannelsesmulighederne og efteruddannelsesmulighederne, og jeg har bemærket, at man i redegørelsen mange gange – 3-4 gange – udtaler, at HK-gruppen i Miljøministeriet har et videreuddannelsesprogram, man er meget glad for. Det synes jeg er vældig fint og meget godt. Men kendsgerningerne er, at forvaltningshøjskolens ledelse flere gange, bl.a. i HKs Statskontors Blad, har påpeget, at uddannelsesaktiviteterne netop for de menige inden for staten er faldet relativt, efter at man selv skal betale for det; derfor er Mini-jøministeriets HK nok en enlig svale.

Vi ønsker forbedrede uddannelsesmuligheder for alle offentligt ansatte; især for de statsansatte er uddannelsesmulighederne jo

dårlige. Vi mener, der skal gives mere omfattende uddannelses tilbud, så de kan være på højde ikke mindst med den teknologiske udvikling. Vi mener faktisk, at alle ansatte burde sikres mindst 2 ugers betalt frihed til uddannelse om året efter eget valg.

Desuden burde der i de enkelte institutioner i samarbejde med de faglige organisationer laves uddannelsesplaner i forhold til de ansattes og institutionernes behov. Vi mener, at moderniseringsprogrammet har indskrænket uddannelsesmulighederne for denne gruppe, fordi ideerne om markedsstyring har betydet, at den enkelte institution selv skal betale medarbejdernes ophold på diverse efteruddannelseskurser – og det med nedskårne budgetter. Det vil altså sige, at der sker en reel indskrænkning af efteruddannelses tilbudene for den gruppe, jeg her har talt om.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Man kan under alle omstændigheder sige, at vi har været langt omkring i debatten om moderniseringsredegørelsen, og jeg håber, der vil være en vis forståelse for, at det med de mange forskellige bud, der har været, er praktisk talt umuligt på bare rimelig kort tid at foretage en rimelig fornuftig opsummering af, hvad der er foregået under denne debat.

Jeg vil gerne indlede med at fastslå, hvad denne redegørelse faktisk handler om. Den handler ikke om, hvor stor den offentlige sektor skal være i forhold til den private sektor. Den handler ikke om mange af de forskellige principper og slet ikke om industrikulturen, som fru Helle Degn var inde på. Den skal alene præsentere Folketinget for en midtvejsstatus over den 2-årsplan, som blev igangsat for 1 år siden. Vi har gerne villet orientere Folketinget om, hvordan det står til. Det er altså ikke en principdebat om moderniseringen, men det er da interessant at gå ind på mange af tankegangene.

Vi havde første gang her i Folketinget en debat om grundprincipperne i moderniseringsprogrammet i begyndelsen af 1984. Vi tog en ny debat i 1985 – man kunne også sige, at vi videreførte debatten om grundprincipperne. I 1986 afleverede vi en redegørelse, som fortalte Folketinget om de kommende 2 års praktiske proces i kølvandet af de overordnede principper, og det, vi dis-